

vid Ledbergs kyrka Ög 181. Man ser där bland andra figurframställningar ett djur, som biter en hjälmklädd man i hälen. Samma scen återfinnes på Kirk Andreas-stenen, en av de runristade och korssmyckade bildstenarna på ön Man (P. M. C. Kermode: *Manx crosses*, 1907, nr 102, pl. 52). Mannen är där rustad med ett spjut i handen och har en fågel sittande på sin skuldra, alltså med sannolikhet Oden. Att djuret på Sunnerängastenen är en släkting till det som finns på stenarna från Ledberg och Kirk Andreas synes säkert.¹ Ovanför korset finnas fragment av dekoration på båda sidor om runslingan.

134. Sandshult. Hults sn.

Pl. 89.

Litteratur: A. Westin: Brev till A. Friberg den 1/10 1888 (NSmArk); A. Friberg: Undersökningsprotokoll den 23/6 1905 (NSmArk); Skriftväxling mellan Riksantikvarien och C. Fr. Olausson samt mellan Kungl. Maj:t och Kungl. Maj:ts befallningshavande i Jönköpings län (ATA och NSmArk); Fornvännen 1907 s. 334, 1908 s. 312, 319; A. Friberg: Skrivelse till Jönköpings magistrat den 24/1 1908 (NSmArk).

Äldre avbildningar: A. Friberg: foto 1905 (NSmArk och ATA); O. v. Friesen: foto (NSmArk).

Stenen står nu på gårdsplanen vid Sandshult V om mangårdsbyggnaden, lutad mot ett träd. Enligt upplysningar, som ing. Algot Friberg fått, har den tidigare haft sin plats nära 0,5 km från gården, vid vägen ut till stora landsvägen mellan Hult och Stallarp, i kanten av »hemkärret», en sank äng till vänster om vägen från gården. Av gårdens ägare har den någon gång i slutet av 1800-talet flyttats till sin nuvarande plats. Den låg kullfallen och hade upprepade gånger varit rest men åter fallit. Friberg anhöll hos Riksantikvarien att få föra stenen till Jönköpings stadspark för att göra den bättre tillgänglig för forskning och skydda den mot framtida åverkan — den var redan utan behörigt tillstånd flyttad från sin ursprungliga plats och hade till och med utbjudits till försäljning. Sedan denna ansökan bifallits, anhöll ägaren hos Kungl. Maj:t om upphävande av detta beslut, vilken ansökan dock ej föranledde någon åtgärd. Flyttningen till stadsparken har emellertid ej ägt rum.

Stenen är 136 cm hög, största bredden är 61 cm, runorna äro 9–12 cm höga.

Inskrift:

: kupfastr : raisti : sain : þina : eftir kunar faður sin
1 5 10 15 20 25 30 35 40

Guðfastr reisti stein þenna eftir Gunnar, föður sinn.

Guðfast reste denna sten efter Gunnar, sin fader.

Till läsningen: I 15–18 **sain** är ett **t** uteglömt. Kring nedre delen av 22 **a** är stenen skadad, varigenom hst delvis gått förlorad. Mellan 28 **k** och 29 **u** synes ett rakt streck, men det är smalare än de ristade strecken, som äro mycket kraftiga.

Angående *Guðfastr*, som även förekommer i Sm 92 och 126, se den förstnämnda. — *Gunnarr* är ett mycket vanligt namn och förekommer även på Sm 10, 101.

135. Österby. Hults sn.

Litteratur: B 1041, L 1212. Ransakningarna 1667 och 1690; J. Peringskiöld, Monumenta 8 bl. 16; B. A. Ennes: F m 61 (hs i KB); J. E. Lagergren: Handlingar om Småland, M 104: 14 (hs i KB) s. 96; N. H. Sjöborg: Samlingar för Nordens fornälskare 3 (1830) s. 133; J. Allvin: Beskrifning öfver Mo samt N:a och S:a Wedbo härader (1857) s. 153.

Äldre avbildning: U. Christofferson: träsnitt i Peringskiölds Monumenta och B 1041.

¹ Se vidare H. Shetelig i *Opuscula archæologica Oscari Montelio dicata* (1913) s. 394, i *Nordisk kultur* 27 (1931) s. 214, E. Moltke i *Nordisk Tidskrift* 1934 s. 427.